

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy v právní věci žalobce **J. F.**, bytem P., L. 377, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, za účasti osob zúčastněných na řízení **I. O. Š.**, bytem Š., J. 30, **II. Ředitelství silnic a dálnic ČR** se sídlem Praha 4, Čerčanská 12, **III. Povodí Moravy, s.p.**, se sídlem Brno, Dřevařská 11, **IV. E. A. spol. s r.o.** se sídlem P. 10, K. 57, v řízení zastoupené Mgr. Tomášem Hasmanem, advokátem se sídlem Praha 7, Poupětova 10, **V. Města Šternberk** se sídlem Šternberk, Horní náměstí 16, **VI. J. B.**, bytem Š., J. 4b, **VII. D. W.**, bytem Š., U s. 2, a **VIII. I. V.**, bytem O., L. 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.7.2015 č.j. KUOK 62968/2015, ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 8.7.2015 č.j. KUOK 62968/2015 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Sandry Podskalské, advokátky se sídlem Brno, Údolní 33.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 12.12.2014 č.j. MEST 33905/2014, ve znění opravného usnesení ze dne 21.1.2015 č.j. MEST 1846/2015, kterým byla prodloužena platnost územního rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 19.12.2011 č.j. MEST 24623/2011, o umístění stavby „silnice I/46 Šternberk – obchvat“.

Žalobce namítá, že:

- 1) žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána opožděně. Jakkoli je pravdou, že žádost dorazila v zákonné lhůtě k Městskému úřadu Šternberk, avšak příslušným stavebním úřadem byl žalovaný (stavba byla umístěna v obvodu více stavebních úřadů), kterému byla žádost doručena až po uplynutí zákonné lhůty, tj. v době, kdy původní územní rozhodnutí již pozbylo platnosti. Žalobce má za to, že řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí je řízením zcela samostatným (v čemž jej utvrdil i žalovaný rozhodnutím ze dne 4.3.2014 č.j. KUOK 21663/2014, jímž právě pro toto řízení určil, že řízení povede Městský úřad Šternberk). Nesouhlasí s názorem žalovaného, že lze použít analogii institutu nového rozhodnutí dle § 101 a násl. zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Institut nového řízení totiž obsahuje zvláštní úpravu příslušnosti, na rozdíl od řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu stanovit zvláštní postup v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, jistě by tak výslovně učinil ve speciálním zákoně – zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebním zákoně), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Neučinil-li tak, je třeba řádně postupovat dle § 13 odst. 6 a § 93 odst. 3 stavebního zákona. Dovozuje, že příslušnost delegovaná na Městský úřad Šternberk v původním územním řízení definitivně skončila právní mocí rozhodnutí o umístění stavby;
- 2) žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí musí být odůvodněná (§ 93 odst. 3 stavebního zákona). Tyto důvody musejí mít určitou kvalitu a nestačí je uplatnit jen formálně, jak se stalo v posuzovaném případě. Žalovaný akceptoval tvrzení investora bez jakýchkoli důkazů či konkrétních skutečností, jimiž by investor objasnil, proč došlo ke zpoždění realizace stavby, a především jak budou tyto příčiny odstraněny tak, aby alespoň v dodatečné lhůtě mohlo k realizaci stavby dojít. Odkazuje se na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 20.10.2014 č.j. 62 A 74/2012-224, www.nssoud.cz;

- 3) záměr je v rozporu s územním plánem města Šternberk, když záměr uvažuje s úrovnovým napojením obchvatu, zatímco územní plán předepisuje křížení mimoúrovňové. Zde se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2012 č.j. 9 As 74/2012-39, www.nssoud.cz;
- 4) podkladová závazná stanoviska a vyjádření jsou neaktuální, resp. neplatná. Pocházejí z let 2006-2011 a nepočítají s mimoúrovňovým napojením obchvatu, navíc platnost těchto stanovisek byla vesměs omezena na dva roky;
- 5) nebyl doložen souhlas vlastníka pozemku (žalobce) s umístěním stavby. Vyvlastnění též nepřípadá v úvahu, neboť s ohledem na nově plánované mimoúrovňové napojení je žalobcův pozemek vymezen v územním plánu pro odlišnou veřejně prospěšnou stavbu než tu, jejíž umístění v území je nyní prodlužováno.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) má za to, že žádost byla podána včas, kdy účinky podání žádosti nastaly již jejím doručením Městskému úřadu Šternberk. Uvádí, že v této souvislosti „lze podpůrně poukázat“ na ust. § 101 - § 102 správního řádu. Má za to, že ust. § 101 - § 102 správního řádu představují obecnou úpravu (lex generalis) ve vztahu k § 93 odst. 3 stavebního zákona, přičemž ustanovení stavebního zákona v tomto konkrétním případě použití obecné úpravy nevylučují;
- 2) žadatel sice stručně a bez podpůrných důkazů uvedl jasné důvody žádosti – komplikované majetkoprávní vypořádání, jiné priority v oblasti dopravy, nepřidělení finančních prostředků – kdy tyto důvody jsou srozumitelné a uvěřitelné, když z praxe je všeobecně známo, že příprava staveb dopravní infrastruktury je často velice složitá a finančně i časově náročná. Případné zamítnutí žádosti by podle žalovaného bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť pozbytím platnosti rozhodnutí o umístění stavby by došlo ke zmaření veřejných finančních prostředků, které již byly vynaloženy k získání rozhodnutí o umístění stavby a pro další přípravu stavby. Zdůrazňuje, že došlo již k jednoznačnému umístění stavby, což představuje menší zásah do vlastnických práv vlastníků pozemků, než široce vymezený koridor v územním plánu. Zbývající nevyužité části koridoru tak mohou být uvolněny k jinému využití;
- 3) v územním plánu vskutku došlo k dílčí změně (mimoúrovňové křížení), to ovšem ve vztahu k navržené přeložce silnice II/444. Prodlužované územní rozhodnutí však přeložku silnice II/444 neřeší, protože přeložku silnice I/46 (ta je předmětem prodlužovaného územního rozhodnutí) napojuje na stávající těleso silnice I/46 jednoduchou křižovatkou ve tvaru T, což ovšem do budoucna nevylučuje možnost napojení přeložky silnice II/444 mimoúrovňově;
- 4) žádný dotčený orgán v řízení nové závazné stanovisko ani vyjádření neuplatnil, ani neupozornil na potřebu aktualizace či doplnění závazného stanoviska či vyjádření uplatněného v původním územním řízení;
- 5) záměr se od původního územního rozhodnutí nezměnil a není ani v rozporu se stávajícím územním plánem, protože vyvlastnění je stále možné, a proto souhlas vlastníka pozemku nebylo třeba dokládat.

Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.

B.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)]

napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

**B.a.
K žalobnímu bodu 1)**

Správní řád zavedl oproti úpravě představované zák. č. 71/1967 Sb. některé nové instituty, jejichž užití přináší ještě i po více než deseti letech od účinnosti správního řádu výkladové problémy, jak dokumentuje i nyní uplatněný žalobní bod 1). Takovým novým institutem je m.j. institut tzv. nového rozhodnutí ve smyslu § 101 - § 102 správního řádu.

Podle § 101 písm. c), e) správního řádu provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci lze tehdy, jestliže

c) nové rozhodnutí z vážných důvodů dodatečně stanoví nebo změní dobu platnosti nebo účinnosti rozhodnutí (...),

e) tak stanoví zvláštní zákon.

Jakkoli byl správní řád přijat na základě vládního návrhu doprovázeného důvodovou zprávou (Sněmovní tisk č. 201, Poslanecká sněmovna 2002-2006, www.psp.cz), důvodová zpráva (v ní dle původního návrhu značeno jako důvodová zpráva k § 135 - § 136) žádné vodítko pro výklad předmětných ustanovení nepřináší, jedinou alespoň částečně návodnou větou je: „*Nově bude umožněno vydat nový správní akt v téže věci, což bylo doposud dovozováno pouze ze zvláštních zákonů a teorie.*“

Komentářová literatura pak akcentuje, že důvody vydání nového rozhodnutí budou především stanoveny ve zvláštních zákonech (srov. Vedral J.: Správní řád, Komentář, 2. vyd., BOVA POLYGON Praha 2012, str. 877). Při výkladu ust. § 101 písm. e) správního řádu se přitom zdůrazňuje, že *»Ustanovení § 101 písm. e) odkazující na zvláštní zákony je třeba chápat spíše v materiálním, a nikoliv ve formálním smyslu, tzn. že zvláštní zákony nemusí k tomu, aby se postupovalo podle § 101 a § 102 správního řádu, použít přímo pojmu „nové rozhodnutí ve věci“. Ze smyslu a účelu zvláštního zákona musí vyplývat, že má jít o nové rozhodnutí v pravomocně skončené věci, tzn. že má jít o zásah do právních poměrů založených pravomocným rozhodnutím.«* (tamtéž, str. 884).

Z uvedeného vyplývá, že záměrem zákonodárce, rozvedeným dále komentářovou literaturou, bylo především „zastřešit“ ustanoveními o novém rozhodnutí případy, kdy možnost vydání nového rozhodnutí stanoví zvláštní zákony. Záměrem zákonodárce tak bylo vytvořit obecnou úpravu pro všechny případy nového rozhodování tak, aby tuto úpravu nebylo třeba uvádět zase a znovu v každém zvláštním zákoně. Taková „zastřešující“ úprava tedy snižuje potřebu zakotvit příslušnou úpravu do každého zvláštního zákona (nemá-li zákonodárce v úmyslu v konkrétním případě upravit tuto věc jinak), a to až na míru, která se limitně blíží nule.

Jedním z mnoha zvláštních zákonů ve vztahu ke správnímu řádu je i stavební zákon. Rozhodování o prodloužení územního rozhodnutí upravuje stavební zákon v § 93 odst. 3: *„Dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti*

rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námítky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.“

Toto ustanovení odkazuje na „přiměřené“ užití ustanovení o územním řízení. Příslušnost stavebních úřadů k rozhodování o využití území pak určuje především § 6 odst. 3 písm. a) stavebního zákona: *„Stavební úřad vydává územní rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.“*, obecnými stavebními úřady jsou (mimo vyjmenované případy) obecní úřady obcí s rozšířenou působností [§ 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona], přičemž podle § 13 odst. 6 stavebního zákona *„Jde-li o opatření nebo stavbu, která se má uskutečnit ve správním obvodu dvou nebo více stavebních úřadů, provede řízení a vydá rozhodnutí nejbližší společně nadřízený stavební úřad. Ten může stanovit, že řízení provede a rozhodnutí vydá některý ze stavebních úřadů, v jehož správním obvodu se má stavba nebo opatření uskutečnit.“*

Právě uvedená ustanovení stavebního zákona tedy určují příslušnost k jakémukoli územnímu řízení, ve stavebním zákoně není obsaženo žádné ustanovení, které by určovalo zvláštní příslušnost k řízení o prodloužení územního rozhodnutí.

Ve stavebním zákoně tedy není obsaženo žádné ustanovení, které by vylučovalo užití speciální úpravy příslušnosti k tzv. novému řízení ve smyslu § 101 - § 102 správního řádu.

Řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je přitom z materiálního hlediska jedním z typických druhů nového řízení ve smyslu § 101 písm. c) správního řádu, když se evidentně jedná o rozhodnutí, kterým se mění doba platnosti rozhodnutí.

Proto krajský soud uzavírá, že v případě, kdy má být rozhodováno o prodloužení platnosti územního rozhodnutí v případě stavby, která se má uskutečnit ve správním obvodu dvou nebo více stavebních úřadů, je příslušnost konkrétního stavebního úřadu předem určena ust. § 102 odst. 1 větou první správního řádu: *„(...) k novému řízení podle § 101 je příslušný správní orgán, který byl příslušný k původnímu řízení v prvním stupni.“* Nutno přitom dodat, že ust. § 101 - § 102 správního řádu se v tomto případě použijí přímo, nikoli analogicky.

Takovým příslušným stavebním úřadem byl v posuzované věci Městský úřad Šternberk, kterému byla žádost včas doručena, a proto způsobila účinky předvídané § 93 odst. 3 větou první částí za středníkem stavebního zákona: *„podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví“*.

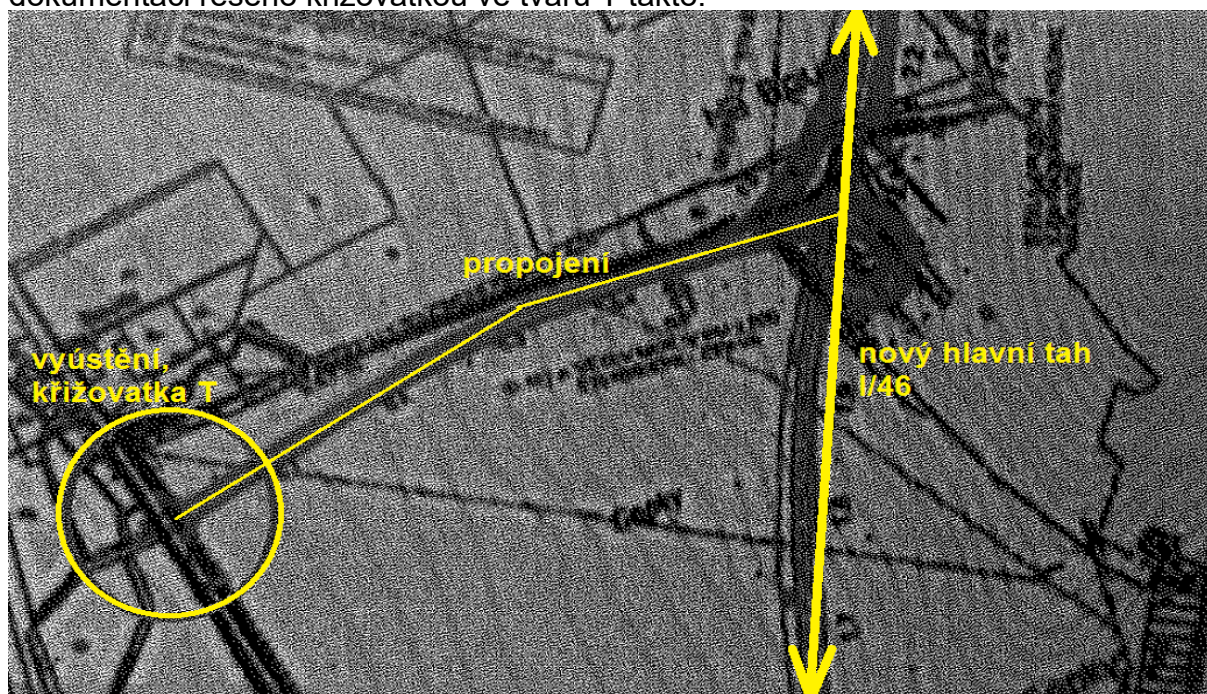
Žalovanému lze v této souvislosti oprávněně vytknout, že *contra legem* rozhodoval o novém určení příslušného stavebního úřadu pro řízení o prodloužení územního rozhodnutí. Jeho rozhodnutí vydané o této otázce v kontextu shora uvedeného zcela pozbývá smyslu, navíc za situace, kdy k řízení byl určen právě stavební úřad, jehož příslušnost byla založena již *ex lege* ust. § 102 odst. 1 větou první správního řádu. Jakkoli se jedná o pochybení žalovaného, nevidí v něm

krajský soud ovšem příčinu jakékoli nezákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí o věci samé.

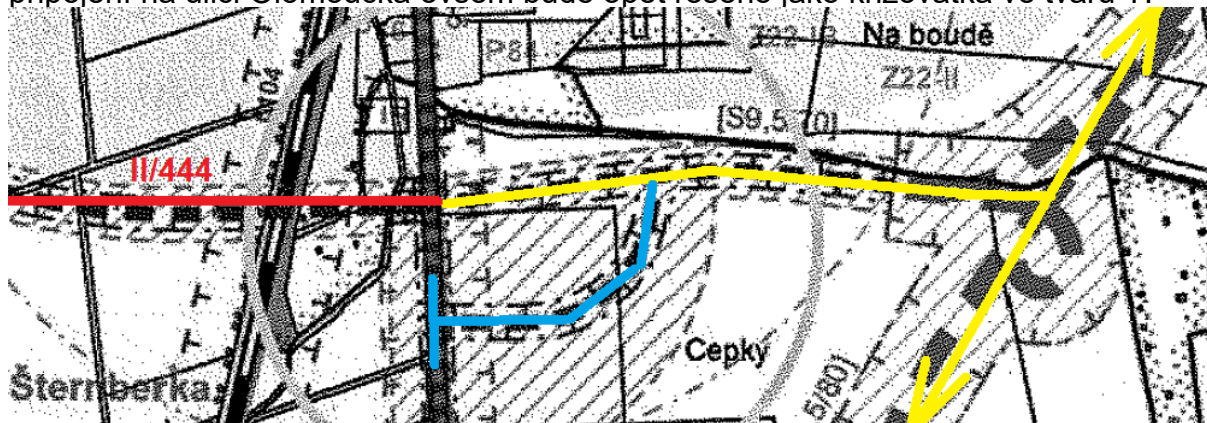
Krajský soud proto uzavírá, že žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána včas u příslušného stavebního úřadu. Žalobní bod 1) byl proto shledán nedůvodným.

**B.b.
K žalobním bodům 3) a 5)**

Soud zjistil, že předmětné napojení umístěné stavby přeložky silnice I/46 na ul. Olomoucká není umístěn na vlastním novém vedení tahu silnice I/46, ale je (bez realizace přeložky silnice II/444) vyústěním propojení nového tahu silnice I/46 se stávající sítí pozemních komunikací. Vyústění tohoto propojení je v projektové dokumentaci řešeno křižovatkou ve tvaru T takto:

Oproti tomu v územním plánu se již počítá i s přeložkou silnice II/444, navazující na toto propojení, kdy v místě se sice počítá s mimoúrovňovým křížením osy přeložky silnice II/444 a předmětného propojení vůči ulici Olomoucká, vlastní připojení na ulici Olomoucká ovšem bude opět řešeno jako křižovatka ve tvaru T:

Důvody zvoleného řešení jsou pak ve vztahu k přeložkám obou silnic popsány na str. 125 – 128 odůvodnění územního plánu:

»Přeložka silnice I/46 Šternberk – obchvat

(...) V současné době je na přeložku silnice I/46 Šternberk – obchvat vydáno pravomocné územní rozhodnutí č. 33/11 (rozhodnutí o umístění stavby „silnice I/46 Šternberk – obchvat“) vydané Městským úřadem Šternberk, odborem stavebním, dne 19.11.2011. Na základě tohoto pravomocného územního rozhodnutí je v územním plánu zpřesněn koridor ze ZÚR Olomouckého kraje a vymezen koridor D11 pro umístění přeložky silnice I/46 (viz následující stručný popis navrhovaného řešení přeložky):

(...)

Hlavní trasu tvoří přeložka silnice I/46 kategorie S 11,5/80,60. Na začátku úpravy po odpojení, respektive připojení větví křižovatky bude mít silnice I/46 kategorii S 24,5/100. Stavba začíná rozštěpem mimoúrovňové křižovatky. Trasa obchvatu vede po přímé křižovatkové větvi Olomouc–Šternberk, přičemž přibližně po 600 metrech se trasa odchyluje od přímého směru směrem na východ.

(...)

V km 2,056 je navržena další mimoúrovňová křižovatka, kterou se napojuje Olomoucká ulice na okraji Šternberka, respektive kterou se na přeložku silnice I/46 napojuje přeložka silnice II/444.

(...)

Důvodem pro vymezení přeložky silnice I/46 v územním plánu Šternberk formou koridoru, nikoli formou plochy s rozdílným způsobem využití, je nutnost ponechání možnosti pro případný drobný posun trasy přeložky v rámci koridoru s ohledem na prověření trasování přeložky podrobnější projektovou dokumentací zohledňující další detailnější poznatky o daném území.

(...)

Přeložka silnice II/444

(...)

Územní plán přirozeně vymezuje koridor pro umístění vedení přeložky silnice II/444 pro cílové řešení přeložky silnice II/444, vytváří plošné a prostorové podmínky pro možnou realizaci cílového stavu, tedy za předpokladu realizace přeložek obou silnic, jak silnice I/46, tak silnice II/444, a to ve vzájemné koordinaci. Součástí vymezeného koridoru pro umístění vedení přeložky silnice II/444 – jihozápadní obchvat je proto lokální rozšíření koridoru pro možné umístění mimoúrovňového křížení přeložky silnice II/444 – jihozápadní obchvat s ulicí Olomoucká, za předpokladu cílového napojení přeložky silnice II/444 na přeložku silnice I/46. Úrovňové křížení navrhované přeložky silnice II/444 – jihozápadní obchvat s ulicí Olomoucká územní plán vůbec neuvažuje, neboť z Dopravní studie Silnice II/444 Šternberk – jihozápadní obchvat (Dopravní stavby Projekce s.r.o., listopad 2002) jednoznačně vyplývá, že (citace z průvodní zprávy) „vzhledem k malé vzdálenosti mezi stávající silnicí I/46 a tratí ČD společně s nutností překonat značný výškový rozdíl neexistuje bezproblémové řešení s parametry umožňujícími komfortní

průjezd...“ Ze studie vyplývá, že v případě úrovněvého průsečného křížení přeložky silnice II/444 – jihozápadní obchvat se stávající ulicí Olomoucká by podélný sklon rampy mezi stávající úrovní terénu na křížení přeložky II/444 a ulicí Olomoucká a nadjezdem nad železniční tratí č. 290 neodpovídal platným právním předpisům a normám a nebylo by možné jej akceptovat jako trvalé řešení (v krajním případě by bylo možné úrovněvé křížení akceptovat výhradně jen jako řešení dočasné s důsledky v dopravněinženýrských opatřeních na rampě v podobě snížení nejvyšší povolené rychlosti apod.). Na trati č. 290 se navíc dlouhodobě uvažuje se záměrem elektrifikace celé trati, nadjezd přeložky silnice II/444 nad železniční tratí tak bude muset překonat nejen prostou podjezdnou výšku pro motorové vlakové soupravy, ale také budoucí elektrickou trakci, díky níž je nutné uvažovat se světlou podjezdnou výškou nadjezdu silnice II/444 v místě křížení se železniční tratí až normových 6.50 m. Jediným technicky komfortním řešením v této situaci, jak vyplývá ze studie i z prostého dopravně-technického úsudku projektanta nového územního plánu, je řešení propojení přeložky silnice II/444 a ulice Olomoucká mimoúrovňově a docílení optimální koordinace s napojením přeložky silnice II/444 (jihozápadní obchvat) na přeložku silnice I/46 (jihovýchodní obchvat). Přidanou hodnotou mimoúrovňového křížení přeložky silnice II/444 a ulice Olomoucká bude z dopravně-inženýrského hlediska také jednoznačně žádoucí preference trasy jihozápadního obchvatu před trasou ulice Olomoucká (po realizaci přeložky silnice I/46). Výše uvedené zhodnocení je důkazem toho, že mimoúrovňové křížení se jeví v této dané chvíli jako jediné možné a navržený koridor pro toto mimoúrovňové křížení je vymezen pouze v nezbytně nutné míře, kdy daného cíle nebylo možné dosáhnout jiným, méně zatěžujícím způsobem.«

Z právě uvedeného vyplývá, že vyústění na ul. Olomouckou je vždy řešeno křižovatkou ve tvaru T, přičemž veškeré důvody pro mimoúrovňové křížení nového tahu II/444 + propojení s I/46 a ul. Olomoucké se týkají jen a pouze přeložky silnice II/444, zejm. jejího křížení s železniční tratí č. 290 Olomouc – Šternberk, k samotnému propojení ul. Olomoucké a nového tahu silnice I/46 nemají žádný vztah.

Soud se za situace, kdy:

- předmětný záměr respektuje trasu přeložky silnice I/46 v (novém územním plánu),
 - vlastní propojení zamýšlené stavby s ul. Olomoucká je v projektové dokumentaci i v (novém) územním plánu řešeno křižovatkou ve tvaru T, a
 - veškeré důvody pro mimoúrovňové křížení se týkají přeložky silnice II/444, která – jakkoli má v budoucnu navazovat na nyní zamýšlenou stavbu – není předmětem prodlužovaného územního rozhodnutí,
- ztotožňuje se závěrem žalovaného (str. 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí), že pokud nyní zamýšlená stavba pro futuro mimoúrovňové křížení neznemožňuje, neocitává se v rozporu s územním plánem. Žalobní bod 3) byl tedy shledán nedůvodným.

Tím ovšem postrádá jakékoli opodstatnění i žalobní bod 5). Předmětem prodlužovaného územního rozhodnutí i územního plánu je totiž v daném místě zcela totožná stavba.

B.c.
K žalobnímu bodu 4)

Podle ustálené komentářové literatury i soudní praxe (srov. např. Roztočil, A., Hrůšová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: Stavební zákon, Komentář, 1. vyd., C. H. Beck Praha 2013 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.8.2014 č.j. 7 As 111/2014-43, www.nssoud.cz) řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí není pokračováním či obnovou již proběhlého územního řízení, příp. novým územním řízením. Soulad záměru s požadavky § 90 stavebního zákona se proto již v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí neposuzuje, a to z toho důvodu, že o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto. V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se posuzuje jen zachování práva žadatele provést stavbu podle již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí.

Dovolává-li se žalobce na jiných místech žaloby rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.9.2012 č.j. 9 As 74/2012-39, www.nssoud.cz), je třeba jeho obsah zdůraznit i zde. V uvedeném rozsudku totiž Nejvyšší správní soud akcentoval dokonce závěr, že ani výslovné zrušení závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku ani výslovné zrušení územního rozhodnutí nejsou překážkou prodloužení stavebního povolení, pokud samo stavební povolení zrušeno (dosud) nebylo.

Se shora uvedenými ustálenými závěry se podepsaný soud ztotožňuje a ani v nyní posuzované věci neshledal důvody, pro které by se od nich měl odchýlit. Uzavírá proto, že soulad záměru s požadavky § 90 stavebního zákona lze v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí řešit jen v případech, kdy v tomto řízení vyjde najevo změna poměrů oproti poměrům, za nichž bylo rozhodováno v (původním) územním řízení.

V právě přezkoumávaném řízení žádná taková změna poměrů – krom nového územního plánu (viz část B.b. tohoto odůvodnění) reálně najevo nevyšla. Proto byl jako nedůvodný krajským soudem posouzen i žalobní bod 4).

B.d.
K žalobnímu bodu 2)

Důvody, pro které byla platnost předmětného územního rozhodnutí prodloužena, se podle obsahu správního spisu i obsahu napadeného rozhodnutí skrývají ve slovech: „*komplikované majetkoprávní vypořádání, jiné priority v oblasti dopravy, nepřídělení finančních prostředků*“. Jinými slovy žadatel uvedl, že žádá o prodloužení platnosti územního rozhodnutí proto, že:

- a) na realizaci záměru neměl a nemá peníze, přičemž neuvádí, kdy by je mohl mít,
- b) měl zatím jiné priority, přičemž neuvádí, kdy se předmětný zájem stane jeho prioritou, a
- c) je komplikované majetkoprávní vypořádání.

Důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu k důvodům, proč je třeba platnost územního rozhodnutí časově limitovat, opět zcela mlčí, jakkoli byl tento zákon

předložen do legislativního procesu jako vládní návrh (viz www.psp.cz, Poslanecká sněmovna 2002-2006, sněmovní tisk č. 998)

Úprava časových limitů platnosti územního rozhodnutí však byla do stavebního zákona převzata z dřívějšího § 40 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů. Z jeho důvodové zprávy (viz www.psp.cz, Federální shromáždění ČSSR 1971-1976, tisk č. 112) se k této problematice vztahují tyto věty: „Aby územní rozhodnutí působilo též na efektivní využívání území (...)“ a „Aby nedocházelo k blokování území určeného rozhodnutím ke stavbě, která nebyla realizována, nebo aby nebylo znemožněno hospodárnější nebo vhodnější využití území (...)“.

Z komentářové literatury lze vybrat jen tyto pasáže: „Při stanovování doby platnosti a jejího případného prodloužení by měl stavební úřad brát vždy v úvahu neměnnost podmínek v území po dobu platnosti rozhodnutí, kdy jeho platností je nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě. Po delší době je změna podmínek v území již pravděpodobná. Z těchto důvodů je omezena možnost stanovení delší doby platnosti než 5 let. (...) Smyslem zákonem stanovené doby platnosti územního rozhodnutí je vymezení časové lhůty, po kterou se nepředpokládá, že by mohlo dojít k zásadním změnám v území, a po tuto dobu je proto nastolena fikce trvanlivosti vztahů v území ve vztahu k umísťované stavbě.“ (Machačková, J. a kol.: Stavební zákon, Komentář, 2. vyd., C. H. Beck Praha 2013, str. 398-399).

Z uvedených kusých vstupů dospěl krajský soud k závěru, že zákonodárce vycházel z toho, že poměry v území se v průběhu času mění a není proto na místě blokovat tyto procesy změn pouhými záměry (byť pravomocně umístěnými), které se v přiměřené době nedočkaly své realizace. Smyslem řízení prodloužení platnosti územního rozhodnutí je zjednodušený postup v případech, kdy nedošlo ani po takovém čase ke změnám v území, které by realizaci záměru bránily, a kdy žadatelův úmysl záměr realizovat trvá.

Toto trvání na záměru ovšem musí mít reálný charakter. Je proti smyslu zákonné úpravy fixovat poměry v území prodlužováním platnosti územního rozhodnutí donekonečna, příp. po desítky či stovky let.

Proto krajský soud pokládá za neúnosné, aby důvodem pro takovou fixaci poměrů v území, jako je prodloužení platnosti územního rozhodnutí, bylo, že žadatel měl dosud jiné priority, a to bez toho, že by uvedl, kdy pořadí jeho priorit dospěje k realizaci předmětného záměru.

Podobně neudržitelným důvodem je skutečnost, že žadatel dosud neměl na realizaci peníze, aniž by uvedl (příp. osvědčil), že je kdy, a to v přiměřeném časovém horizontu, vůbec bude mít.

Krajský soud nezpochybňuje, že případné komplikované majetkoprávní vypořádávání může být relevantním důvodem pro prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Musí se však jednat o reálnou skutečnost, mající svůj základ ve zjištěném skutkovém stavu. Žadatel proto musí osvědčit, že se o majetkoprávní

vypořádání snaží, provádí příslušné kroky směřující k tomuto cíli. Takové skutečnosti mohou být případně i známy stavebnímu úřadu z jeho činnosti, když stavební úřady jsou zpravidla i úřady vyvlastňovacími. Musí se však vždy jednat o konkrétní skutková zjištění, nikoli – jako v posuzovaném případě – o vágní, nic neříkající a zcela nepřezkoumatelný odkaz.

V opačném případě totiž stavební úřad – jak se stalo i zde – zcela rezignuje na posouzení podmínky prodloužení územní rozhodnutí stanovené v § 93 odst. 3 stavebního zákona, tj. posouzení, zda je žádost *odůvodněná*.

Akceptací vágních tvrzení žadatele, která navíc nejsou podložena ani žádnými skutkovými zjištěními, však v nyní posuzované věci Městský úřad Šternberk a žalovaný svému poslání nedostáli a zafixovali poměry v území na dobu dalších 5 let, aniž by žadatel uvedl jedinou konkrétní skutečnost, která by mohla vést k závěru, že jeho záměr bude v přiměřeném čase realizován, příp. že žadatel vsutku činí příslušné kroky k tomu, aby se tak stalo.

Proto krajský soud uzavírá, že žalobní bod 2) je důvodný.

Krajský soud současně dodává, že případné neprodloužení platnosti územního rozhodnutí nebrání pro futuro žadateli požádat nově o umístění téže stavby v okamžiku, kdy se jeho úmysl provést předmětný záměr stane reálným. V takovém novém územním řízení pak bude samozřejmě třeba prověřit znovu soulad záměru se všemi požadavky § 90 stavebního zákona aktuálně.

C.

S ohledem na důvodnost žalobního bodu 2) krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

D.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátkou	
α) odměna advokátkou za zastupování	
v řízení ve výši 3.100 Kč / úkon	
při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4
1) příprava a převzetí věci	písm. d)
2) sepis žaloby	§ 12 odst. 4
	vyhl. č. 177/1996
	6.200 Kč

Sb.

β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996	600 Kč
	Sb.	
γ) DPH 21% z úkonů ad α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.428 Kč
<i>Celkem</i>		<i>11.228 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

E.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud v řízení neuložil žádné z těchto osob žádnou povinnost a neshledal ani důvody zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení kterékoli z těchto osob odůvodňovaly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 10. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu